

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Z. P.**, zast. Mgr. Ing. Jiřím Horou, advokátem se sídlem Moravské náměstí 15, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 14.6.2013, č. j. 28281-2/2013-900000-304.1,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14.6.2013, č. j. 28281-2/2013-900000-304.1 bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13.5.2013, č. j. 31436-10/2013-530000-12 a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterého se dopustil porušením právní povinnosti vyplývající z ust. § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích tím, že jako řidič motorového vozidla tov. zn., reg. zn., mezinárodní poznávací značky CZ, užil dne 4.2.2013 v 11:30 hod. zpoplatněnou pozemní komunikaci rychlostní silnici R35 v úseku 287. km ve směru jízdy, aniž by měl přilepen určitý díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku způsobem uvedeným v ust. § 2 odst. 4 vyhlášky č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem a o změně vyhlášky č. 527/2006 Sb., o užívání zpoplatněných pozemních komunikací a o změně vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a z přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, kterého se dopustil porušením právní povinnosti vyplývající z ust. § 21e odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích tím, že jako řidič motorového vozidla tov. zn., reg. zn., mezinárodní poznávací značky CZ, které bylo kontrolováno hlídkou Policie ČR dne 4.2.2013 v 11:30 hod. na zpoplatněné pozemní komunikaci rychlostní silnici R35 v úseku 287. km ve směru jízdy, neodstranil první díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku (kupón R do 3,5 tuny pro rok 2012 s platností do 31.1.2013) z viditelného místa ve vozidle bez zbytečného odkladu po skončení platnosti tohoto kupónu. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ust. § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích, za použití ust. § 11 odst. 1 písm. b), ust. § 12 odst. 1, ust. § 13 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, ve spojení s ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, byla žalobci uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě doručené dne 9.8.2013 Městskému soudu v Praze a usnesením ze dne 3.9.2013, č. j. 2 A 55/2013-15 postoupené Krajskému soudu v Brně žalobce namítá, že přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích se nedopustil. Připouští, že v době kontroly měl na předním skle vylepen kupón na kalendářní rok 2012, má však za to, že 4.2.2013 se ještě nacházel ve lhůtě, kdy měl možnost kupón bez zbytečného odkladu odstranit. Žalobce namítá, že předmětné vozidlo řídil naposledy dne 30.1.2013 a následně až dne 4.2.2013. Jelikož tohoto dne potřeboval vozidlo použít nečekaně a náhle, nebyl v časové tísní schopen neaktuální kupón před jízdou odstranit. Kupón měl žalobce v úmyslu odstranit až následujícího dne před plánovanou jízdou vozidlem. Žalobce namítá, že právě skutečnost, že vozidlo nepotřeboval použít, je příčinou, proč kupón neodstranil. Z těchto důvodů má žalobce za to, že odklad odstranění kupónu nebyl zbytečný a že neaktuální kupón nacházející se na čelním skle vozidla pouhé 4 dny po skončení jeho platnosti, když současně předcházející dny vozidlo nepoužil, nemůže být důvodem, pro který by na jeho jednání mohlo být nahlíženo jako přestupek. Žalobce namítá, že jelikož se při kontrole prokázal zakoupeným aktuálním kupónem, nemohlo jeho jednáním dojít k ohrožení chráněného zájmu společnosti spočívajícího v tom, aby nedošlo k záměně neaktuálního kupónu za nový.

Žalobce namítá, že se nedopustil ani přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Přípouští, že nový kupón neměl vylepen na předním skle, neučinil tak však z toho důvodu, že měl na čelním skle stále vylepený neaktuální kupón a při jeho odstraňování by mohlo dojít i k poškození nového kupónu. Žalobce si je vědom toho, že odstranit starý kupón a vylepit nový měl ještě před vjezdem na zpoplatněnou pozemní komunikaci. Má nicméně za to, že vzhledem k tomu, že časový poplatek na rok 2013 již měl uhrazen a že se s ohledem na situaci nacházel v pochopitelné lhůtě, není možné jeho opomenutí kvalifikovat jako přestupek, a to především proto, že v jeho případě nebyl porušen chráněný zájem společnosti. Žalobce namítá, že správní orgány se k jeho námitce týkající se tohoto přestupku vůbec nevyjádřily, a proto považuje rozhodnutí o přestupku za nepřezkoumatelné.

Zásadní pochybení správního orgánu prvního stupně žalobce shledává v neprovedení důkazu svědeckou výpovědí spolujezdkyně J. P. Správní orgán podle názoru žalobce pochybil, pokud svědeckou výpověď neprovedl, tato by totiž potvrdila např. skutečnosti ohledně náhlého odcestování a nemožnosti odstranit neaktuální kupón a další skutečnosti, které správní orgán rozporuje. O stavu věci podle žalobce byly důvodné pochybnosti, které byl správní orgán s ohledem na zásadu materiální pravdy dle ust. § 3 správního řádu povinen odstranit, a to právě provedením výsledku svědka. Tuto skutečnost žalobce vnímá jako závažné pochybení správních orgánů obou stupňů a porušení jak základních zásad správního řízení, tak práva žalobce na obhajobu. Žalobce považuje za nepřípustný postup správních orgánů, které hodnotí důkazní prostředky, aniž tyto byly provedeny.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 12.12.2013 především odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaný odmítá, že by se v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval otázkou nevylepení zakoupeného platného dálničního kuponu na čelním skle žalobcem. Jelikož důvody jeho nevylepení jsou totožné jako důvody ponechání neplatného dálničního kuponu na čelním skle, je podle názoru žalovaného nutné na vypořádání se s touto skutečností nahlížet v kontextu celého odůvodnění, a to jak rozhodnutí prvoinstančního, tak rozhodnutí o odvolání. Žalovaný má za to, že k námitce nevyslechnutí navrhovaného svědka se oba správní orgány vyjádřily dostatečně. Žalovaný nemá důvod na svém právním posouzení nic měnit, neboť správní orgán z důvodu účelnosti, pokud provedení důkazu nepovede nebo nepřispěje k objasnění zjištěného skutkového stavu, může provedení navrženého důkazu odmítnout.

S ohledem na shora uvedené hodnotí žalovaný žalobu jako nedůvodnou a navrhuje soudu, aby byla zamítnuta.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce setrvává na své argumentaci vyjádřené v žalobě.

Ve vyjádření, které bylo soudu doručeno jako reakce na repliku žalobce, žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně odmítl provést vyslechnutí svědka z toho důvodu, že na otázku položenou správním orgánem, co by měl výslech svědka přinést, žalobce odpověděl, že svědek může potvrdit jím uvedený skutkový děj. Žalovaný má za to, že skutkový děj byl náležitě zjištěn a dostatečně prokázán jinými důkazy a popis skutkového děje žalobcem nebyl v zásadním rozporu se zjištěným a prokázaným stavem věci, jen osvětloval motivaci či důvody protiprávního jednání žalobce. Tato skutečnost se promítla do správního uvážení o formě zavinění a s posouzením dalších kritérií i do výše uložené pokuty. Žalovaný uvádí, že v souladu s ust. § 52 správního řádu navržený důkaz svědeckou výpovědí odmítl, neboť měl za to, že není potřeba ke zjištění stavu věci a dostatečně odůvodnil, proč navržený důkaz neprovedl.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází spis Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Odboru služby dopravní policie, Dálničního oddělení Kocourovce obsahující oznámení o přestupku ze dne 10.2.2013, fotodokumentaci, úřední záznam Policie ČR ze dne 9.2.2013 a výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 20.3.2013 správní orgán prvního stupně vydal příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupků podle ust. § 42a odst. 2 písm. a) a e) zákona o pozemních komunikacích. Proti tomuto příkazu žalobce podal včasný odpor.

V reakci na podaný odpor správní orgán prvního stupně nařídil ústní jednání na den 23.4.2013 v 09:00 hod. Ústní jednání proběhlo za účasti žalobce a jeho právního zástupce a v jeho průběhu byly provedeny listinné důkazy. V závěru ústního jednání bylo žalobci umožněno se k věci vyjádřit, čehož využil.

Dne 24.4.2013 správní orgán prvního stupně usnesením uložil Policii ČR povinnost předložit správnímu orgánu listinu – originál nebo ověřenou kopii pokutového bloku série FD/2013, č. D0319067, kterým byla žalobci dne 4.2.2013 uložena pokuta v blokovém řízení. Přípis obsahující ověřenou kopii pokutového bloku byla správnímu orgánu prvního stupně doručena dne 29.4.2013.

Dne 30.4.2013 byl žalobce vyrozuměn o ukončení dokazování a byla mu dána možnost se seznámit s doplněnými podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

Dne 9.5.2013 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně a bylo mu umožněno nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí.

Dne 13.5.2013 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. 31436-10/2013-530000-12, proti kterému žalobce podal včasné odvolání. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 14.6.2013, č. j. 28281-2/2013-900000-304.1, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.**Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:**

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je v daném případě posouzení, zda se žalobce svým jednáním ze dne 4.2.2013 dopustil přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích a přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. e) téhož zákona.

Přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. e) se dopustí řidič vozidla v systému časového zpoplatnění tím, že neodstraní díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku z viditelného místa ve vozidle bez zbytečného odkladu po skončení platnosti tohoto kupónu.

Žalobce nezpochybňoval, že dne 4.2.2013 v době silniční kontroly měl na předním skle vylepen kupón na kalendářní rok 2012, spornou otázkou však zůstalo, zda se nacházel ve lhůtě bez zbytečného odkladu, v níž měl možnost kupón odstranit. Argumentaci žalobce, že se nacházel ve lhůtě bez zbytečného odkladu, jelikož vozidlo dne 4.2.2013 potřeboval použít nečekaně, přičemž předcházející dny od konce platnosti kupónu vozidlo nepoužil, soud obdobně jako správní orgány obou stupňů neshledal důvodnou. Ze znění zákona je zřejmé, že lhůtu „bez zbytečného odkladu“ pro odstranění neplatného kupónu, na jejíž uplynutí je vázáno naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, je nutné počítat již od okamžiku konce platnosti předmětného kupónu (tj. v daném případě již od 31.1.2013), nikoli až od okamžiku, kdy řidič zamýšlel znovu užít vozidlo. Okamžik, kdy žalobce plánoval vozidlo užít, resp. skutečnost, že dne 4.2.2013 jej užil neplánovaně, proto bylo pro posouzení protiprávnosti jednání žalobce zcela irrelevantní.

Spojení „bez zbytečného odkladu“ nelze přikládat jiný význam než „ihned, v co nejkratší lhůtě, jakmile to umožní okolnosti konkrétního případu...). Pokud tedy žalobce v daném případě neplatný kupón za rok 2012 neodstranil v období od 31.1.2013 (tj. od skončení platnosti kupónu) do 4.2.2013, tedy během 4 dnů, přičemž neuvedl žádné závažné důvody, které by mu objektivně bránily kupón v tomto období odstranit (např. hospitalizace v nemocnici, nemožnost dispozice s vozidlem apod.), je zřejmé, že lhůta bez zbytečného odkladu dne 4.2.2013 v daném případě nepochybně uplynula. Žalobcem uváděné okolnosti, resp. důvody, proč neplatný kupón do dne silniční kontroly neodstranil, mohly mít vliv pouze na otázku míry zavinění, nikoli na samotné naplnění skutkové podstaty přestupku, o němž s ohledem na shora uvedené skutečnosti nemohlo být pochyb. V této situaci neobstojí ani namítaná náročnost odstranění kupónu. I kdyby soud přistoupil na argumentaci žalobce, že

kupón je možné odstranit pouze za použití čisticího prostředku, žalobci nic nebránilo si v období 4 dnů potřebné čisticí pomůcky obstarat a neplatný kupón odstranit.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že neodstraněním kupónu nedošlo k ohrožení chráněného zájmu společnosti, jelikož v době silniční kontroly se prokázal zakoupeným aktuálním kupónem. Zákon o pozemních komunikacích obsahuje v ust. § 42a vícero skutkových podstat přestupků, přičemž objektem každého z nich je jiný chráněný zájem. Zatímco chráněným zájmem společnosti u přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích je zájem společnosti na tom, aby řidiči určitých motorových vozidel neužívali vybrané pozemní komunikace bez úhrady časového poplatku, chráněným zájmem společnosti u přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích je jasná vizuální prokazatelnost o uhrazení časového poplatku a ztíženost rozpoznání či možná záměna úhrady kupónem neplatným, a to bez ohledu na to, zda řidič časový poplatek skutečně uhradil či nikoliv. Skutečnost, že žalobce v době silniční kontroly měl uhrazen časový poplatek, jej proto nezbujuje odpovědnosti za přestupek podle ust. § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, tato otázka je totiž pro naplnění skutkové podstaty zcela nerozhodná.

Přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích se dopustí řidič vozidla v systému časového zpoplatnění tím, že nepřilepí prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku v odpovídající hodnotě celou plochou na viditelném místě ve vozidle.

Soud předně konstatuje, že neshledal důvodnou námitku žalobce, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání odvolacích námitek žalobce týkajícími se tohoto přestupku. Jak vyplývá z podaného odvolání, žalobce stejně jako v podané žalobě nezpochybňoval, že dne 4.2.2013 neměl na čelním skle vozidla vylepen nový kupón, namítal však, že tak neučinil proto, že na čelním skle měl vylepen starý kupón, při jehož odstraňování by mohlo dojít k poškození kupónu nového. Žalobce v odvolání rovněž vyjádřil názor, že toto opomenutí nelze za situace, kdy se nacházel v pochopitelné lhůtě po konci platnosti starého kupónu, a kdy již měl zakoupen kupón nový, považovat za přestupek, a to z důvodu neporušení chráněného zájmu společnosti. V zásadě tedy lze konstatovat, že důvody, proč na opomenutí žalobce spočívající v nepřilepení platného kupónu nelze nahlížet jako na přestupek, žalobce stavěl na stejných argumentech, jako v případě přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích. Pokud soud vezme v úvahu rozhodnutí žalovaného v celém kontextu, lze konstatovat, že se žalovaný s odvolacími námitkami žalobce vypořádal dostatečně. Z napadeného rozhodnutí (na str. 4, 2. odstavec) vyplývá, že žalovaný námitky žalobce týkající se důvodu nepřilepení zakoupeného kupónu odmítl ze stejných důvodů jako v případě námitek týkajících se přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích. I na námitky žalobce týkající se přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích spočívajícího v nepřilepení aktuálního kupónu lze tedy vztáhnout argumentaci žalovaného na str. 3 rozhodnutí, kde výslovně uvedl, že argumentaci žalobce ohledně tvrzené náročnosti či nesnadnosti při odstranění neplatného dílu kupónu považuje za účelovou a i vzhledem k době od skončení platnosti kupónu na rok 2012 a době zjištění jeho neodstranění a nevylepení kupónu platného za zavádějící, a to jak v souvislosti s posouzením kvality námitek pro uplatnění případného liberačního důvodu s následkem upuštění od uložení sankce pokuty, tak při posouzení naplnění objektu, jakožto povinného znaku skutkové podstaty. S tímto zdůvodněním se soud s ohledem na shora uvedené skutečnosti zcela ztotožňuje.

Stejně jako v případě přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, ani u přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích neobstojí argumentace, že se žalobce nacházel ve lhůtě „bez zbytečného odkladu“, kdy bylo možné odstranit neplatný kupón. Neodstranění starého kupónu navíc podle názoru nemá žádnou souvislost s možností přilepení kupónu nového. Tvrzení žalobce o možném poškození nového kupónu při odstraňování neplatného kupónu soud stejně jako správní orgány obou stupňů vyhodnotil jako zcela účelové a ničím nepodložené. Neobstojí ani argumentace žalobce, že opomenutím spočívajícím v nepřilepení kupónu nebyl porušen chráněný zájem společnosti. Obdobně jako u přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích i zde lze konstatovat, že u každého přestupku upraveného v ust. § 42a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je chráněný zájem jiný. Skutečnost, že žalobce měl v době silniční kontroly uhrazen časový poplatek, jej tedy nezbavuje odpovědnosti za přestupek podle ust. § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích.

Prisvědčit nebylo možné ani námitce žalobce, že správní orgány pochybily, pokud neprovedly žalobcem navrhovaný důkaz výsledkem svědkyně – spolujezdkyň J. P. Soud konstatuje, že správní orgány stíhá povinnost opatřit potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, jakož i provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. ust. § 3, § 50 a § 51 správního řádu). Podle ust. § 52 správního řádu správní orgán není vázán návrhy účastníků na provedené dokazování. Není však na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků naloží. Správní orgán samozřejmě není povinen důkazy navržené účastníkem provést, jde-li o důkazy, které nepovažuje za potřebné ke zjištění stavu věci, musí však v takovém případě svůj postup náležitě zdůvodnit. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.8.2013, č. j. 1 As 45/2013-37, dostupný na www.nssoud.cz). Soud má za to, že těmito požadavkům správní orgány v daném případě beze zbytku dostály. Správní orgán prvního stupně i žalovaný ve svých rozhodnutích podrobně objasnili, z jakého důvodu považovali provedení navrženého důkazu svědeckou výpověď v daném případě za nadbytečné, a s těmito závěry se soud ztotožnil. Ačkoli žalobce namítá, že provedenou svědeckou výpověď mohly být odstraněny existující pochybnosti o stavu věci, soud má stejně jako správní orgány za to, že o skutkovém stavu v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, žádné důvodné pochybnosti neexistovaly. Žalobcem uváděné skutečnosti, které měly být svědeckou výpověď potvrzeny (tj. okolnosti ohledně náhlého vycestování a s ním související nemožnosti odstranit neaktuální kupón), nebyly správními orgány nijak zpochybňovány. Tyto skutečnosti správní orgány vzaly v úvahu při posouzení formy zavinění, nemohly však nijak zvrátit závěr, že se žalobce svým jednáním, resp. opomenutím dopustil předmětných přestupků.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. října 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová